

Жорж Сименон

Коледата на Мегре

ЗА ПЪРВИ ПЪТ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

Коледата

на

Мегре

1.

Всеки път бе все същото. Когато си лягаше, въздъхна:

– Утре ще поспя до късно.

А госпожа Мегре му повярва, сякаш годините не бяха я научили на нищо, сякаш не знаеше, че не бива да придава никакво значение на така подхвърлените думи. Тя също би могла да спи до късно. Нямахше никакви причини да става рано.

Въпреки това още не беше се развиделило напълно, когато той я чу да се раздвижва предпазливо под завивките. Не помръдна. Постара се да диша равномерно, дълбоко, сякаш спеше. Беше като игра. Трогателно бе да усеща как тя се примъква към ръба на леглото предпазливо като животно, как застива след всяко движение, за да се увери, че той не се е събудил. После идваше моментът, който той очакваше всеки път със затаен дъх, когато пружините на леглото, освободени от тежестта на жена му, се отпуснаха с тихо прошумоляване, подобно на въздишка.

Тогава тя събираше дрехите си от стола, натискаше сякаш безкрайно дълго дръжката на вратата на банята, а после в далечината на кухнята най-сетне си позволяваше да се движи нормално.

Беше заспал отново. Не дълбоко. Не за дълго. Само колкото да сънува нещо неясно и тревожещо. По-късно не успя да си спомни какво, но знаеше, че е било нещо смущаващо, след което му бе останало смътно безпокойство.

През завесите, които никога не се затваряха плътно, се процеждаше бледа утринна светлина. Той почака още малко, легнал по гръб, с отворени очи. Миризмата на кафе достигна до него и когато чу вратата на апартамента да се отваря и затваря, разбра, че госпожа Мегре е слязла бързешком, за да му купи топли кроасани.

Никога не ядеше сутрин, минаваше само с черно кафе. Но това беше нещо като ритуал, още една от идеите на жена му. В неделя и по празниците се предполагаше той да остане до късно в леглото, а тя отиваше да му вземе кроасани от ъгъла на улица „Амело“.

Той стана, обу си чехлите, облече халата си и отиде да дръпне завесите. Знаеше, че не бива да го прави, че тя ще се огорчи. Беше способен на големи

жертви, за да ѝ достави удоволствие, но не и да остане в леглото, щом вече не му се иска.

Не валеше сняг. Беше смешно човек, надхвърлил петдесетте, все още да се разочарова, че няма сняг в коледното утро, но хората на възраст въобще не са толкова сериозни, колкото си мислят младите.

Тежкото, ниско, мръснобяло небе сякаш затискаше покривите. Булевард „Ришар-Льоноар“ беше съвсем безлюден, а отсреща думите на табелата над голямата порта „Складове Льогал, син и сие“ се чернееха като изписани с вакса. Началното С изглеждаше, бог знае защо, някак тъжно.

Чуваше отново как жена му шета из кухнята, как пристъпва на пръсти в трапезарията, как продължава да се старее да не вдига шум, без да подозира, че той е застанал до прозореца. Погледна часовника си на нощното шкафче и видя, че е едва осем и десет.

Предната вечер бяха ходили на театър. Искаше им се после да хапнат в ресторант като всички, но навсякъде масите бяха запазени за вечерята на Бъдни вечер и те се прибраха пеша, хванати под ръка. Тъй че си бяха вкъщи малко преди полунощ и въобще не им се наложи да чакат, за да си връчат подаръците.

Лула за него, както винаги. За нея – електрическата кафеварка от усъвършенстван модел, за която си мечтаеше, и за да останат верни на традицията, дузина фино бродирани носни кърпички.

Той машинално натъпка новата си лула. Прозорците на някои сгради от отсрещната страна на булеварда бяха със спуснати щори, на други не. Малцина бяха вече станали. Светлини се виждаха само тук-там, несъмнено заради децата, които бяха скочили рано, за да се втурнат към елхата и играчките.

Двамата щяха да прекарат едно спокойно утро в тихия апартамент. Мегре щеше да се разхожда до късно по халат, без да се избърсне, и щеше да отиде да си побъбри с жена си в кухнята, докато тя приготвяше обяда.

Не беше натъжен. Просто сънят му – който още не можеше да си спомни – бе оставил след себе си някакво неясно раздразнение. А може би в крайна сметка не беше заради съня, а заради Коледа. На този ден трябваше да бъде предпазлив, да си мери думите, както госпожа Мегре беше внимавала за всяко свое движение, докато ставаше от леглото, защото и тя се разстройваше полесно от обикновено.

Шшт! Да не мисли за това. Да не казва нищо, което би могло да насочи към *тази* мисъл. Да не поглежда прекалено много към улицата след малко, когато хлапетата ще започнат да излизат по тротоарите и да си показват подаръците едно на друго.

Имаше деца в повечето домове, ако не и във всички. Щяха да се чуят тромпети и играчки, барабанчета, гърмежи на пищовчета с капси. Момиченцата вече пееха приспивни песнички на куклите си.

Веднъж, преди няколко години, беше изгърсил, без да помисли:

– Защо да не използваме Коледа и не направим малко пътешествие?

– Но къде да отидем? – бе отговорила тя с присъщия си здрав разум.

При кого можеха да отидат? Дори нямаха роднини, на които да гостуват, освен сестра ѝ, но тя живееше прекалено далече. Да отседнат на хотел в някой непознат град или в странноприемница някъде в провинцията?

Шшт! Беше време да си изпие кафето, а след него щеше да се почувства по-уверен. Никога не беше съвсем на себе си преди първото кафе и първата си лула.

Тъкмо посягаше към дръжката на вратата, когато тя се отвори безшумно и госпожа Мегре се появи с поднос в ръце, погледна празното легло, после изгледа разочаровано и него, едва ли не готова да заплаче.

– Ти си станал!

Беше вече съвсем свежа, сресана, запасала светла престилка.

– А аз се радвах, че ще ти поднеса закуската в леглото!

Беше се опитвал безброй пъти да ѝ даде да разбере деликатно, че за него това не представлява удоволствие, че се чувства зле, като че е болен или немощен, но за нея закуската в леглото си оставаше идеал за неделите и празничните дни.

– Не искаш ли да си полегнеш пак?

Не! Той не посмя.

– Е, добре, ела... Весела Коледа!

– Весела Коледа!... Сърдиш ли се?

Бяха в трапезарията, сребърният поднос беше поставен в ъгъла на масата, от чашата кафе се вдигаше пара, златистите кроасани бяха загънати в салфетка.

Той остави лулата си и изяде един кроасан, за да ѝ достави удоволствие, но остана прав и отбеляза, загледан навън:

– Снежен прах.

Не беше истински сняг. Сипеше се от небето като фин бял прашец и това му напомни как, когато беше малък, изплзваше език, за да лапне няколко снежинки.

Погледът му се спря на вратата на отсрещната сграда, вляво от склада. От нея тъкмо излизаха две жени без шапки. Едната, трийсетинагодишна блондинка, беше наметнала палто на раменете си, без да пъха ръце в ръкавите, а другата, по-възрастната, се увиваше в шал.

Русата сякаш се колебаеше и беше готова да премине в отстъпление. Кестенявата, дребничка и съвсем слаба, настояваше и на Мегре му се стори, че сочи неговите прозорци. Зад тях, в очертанията на вратата, се появи портиерката, която, изглежда, се притече на помощ на хилавата, и младата руса жена се престраши да пресече улицата, като продължаваше да се извъръща притеснено.

– Какво гледаш?

– Нищо... някакви жени...

– Какво правят?

– Като че идват насам...